

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Climate Corporation Emissions Trading GmbH

Strona przeciwna: Finanzamt Österreich

Sentencja

Przepisy dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, zmienionej dyrektywą Rady 2008/8/WE z dnia 12 lutego 2008 r.,

należy interpretować w ten sposób, że:

stoją one na przeszkodzie temu, by w odniesieniu do usług świadczonych przez podatnika mającego siedzibę w jednym państwie członkowskim na rzecz podatnika mającego siedzibę w innym państwie członkowskim organy pierwszego państwa członkowskiego uznały, że za miejsce tego świadczenia, które zgodnie z art. 44 dyrektywy 2006/112, zmienionej dyrektywą 2008/8, znajduje się w tym innym państwie członkowskim, należy jednak uznać miejsce znajdujące się w pierwszym państwie członkowskim, jeżeli dany usługodawca wiedział lub powinien był wiedzieć, że poprzez to świadczenie uczestniczy w oszustwie w zakresie podatku od wartości dodanej popełnionym przez odbiorcę tego świadczenia w ramach łańcucha transakcji.

(¹) Dz.U. C 51 z 31.1.2020.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 20 października 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation – Belgia) – UP / Centre public d'action sociale de Liège

(Sprawa C-825/21) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości – Polityka imigracyjna – Dyrektywa 2008/115/WE – Powrót nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich – Wniosek o udzielenie azylu – Oddalenie – Nakaz opuszczenia terytorium – Artykuł 6 ust. 4 – Wniosek o udzielenie zezwolenia na pobyt ze względów medycznych – Wniosek dopuszczalny – Udzielenie zezwolenia na pobyt tymczasowy do czasu rozpatrzenia wniosku – Oddalenie wniosku – Pomoc społeczna – Odmowa – Warunek dotyczący legalności pobytu – Brak decyzji nakazującej powrót – Wpływ udzielenia zezwolenia na pobyt tymczasowy na nakaz opuszczenia terytorium]

(2022/C 472/28)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour de cassation

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: UP

Strona przeciwna: Centre public d'action sociale de Liège

Sentencja

Artykuł 6 ust. 4 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich

należy interpretować w ten sposób, że:

nie stoi on na przeszkodzie uregulowaniu państwa członkowskiego, zgodnie z którym, gdy prawo pobytu przyznano obywatelowi państwa trzeciego nielegalnie przebywającemu na jego terytorium w oczekiwaniu na rozpatrzenie wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt z jednej z przyczyn objętych tym przepisem, ze względu na dopuszczalność tego wniosku, przyznanie tego prawa skutkuje dorozumianym cofnięciem decyzji nakazującej powrót przyjętej uprzednio w odniesieniu do tego obywatela w następstwie oddalenia jego wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej.

⁽¹⁾ Dz.U. C 158 z 11.4.2022.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 28 października 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht München – Niemcy) – postępowanie karne przeciwko HF

(Sprawa C-435/22 PPU) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Pilny tryb prejudycjalny – Współpraca wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych – Karta praw podstawowych Unii Europejskiej – Artykuł 50 – Konwencja wykonawcza do układu z Schengen – Artykuł 54 – Zasada ne bis in idem – Porozumienie między Unią Europejską a Stanami Zjednoczonymi Ameryki o ekstradycji – Ekstradycja do Stanów Zjednoczonych obywatela państwa trzeciego na podstawie traktatu dwustronnego zawartego przez jedno z państw członkowskich – Obywatel, który został prawomocnie skazany za te same czyny i odbył całość kary w innym państwie członkowskim]

(2022/C 472/29)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberlandesgericht München

Strona w postępowaniu głównym w sprawie karnej

HF

Przy udziale: Oberlandesgericht München

Sentencja

Artykuł 54 Konwencji wykonawczej do Układu z Schengen z dnia 14 czerwca 1985 r. między rządami państw Unii Gospodarczej Beneluksu, Republiki Federalnej Niemiec oraz Republiki Francuskiej w sprawie stopniowego znoszenia kontroli na wspólnych granicach, podpisanej w Schengen w dniu 19 czerwca 1990 r., która weszła w życie w dniu 26 marca 1995 r., zmienionej rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 610/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r., w świetle art. 50 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej

należy interpretować w ten sposób, że

stoi on na przeszkodzie dokonaniu przez organy jednego z państw członkowskich ekstradycji obywatela państwa trzeciego do innego państwa trzeciego, jeżeli, z jednej strony, obywatel ten został prawomocnie skazany w innym państwie członkowskim za te same czyny co czyny wskazane we wniosku o ekstradycję i odbył orzeczoną tam karę, i z drugiej strony, wniosek o ekstradycję oparty jest na dwustronnym traktacie o ekstradycji ograniczającym zakres zasady ne bis in idem do wyroków wydanych w wezwanym państwie członkowskim.

⁽¹⁾ Dz.U. C 326 z 29.8.2022.